

Cắt Điện?

Châu Quang

. Nguyễn Ngọc Ngạn

Nhân vụ bà Khánh Ly bị cắt điện mới thấy ông Ngạn tiên đoán như thần. Nhạc sĩ Lam Phương và ông Ngạn chưa bao giờ về Việt Nam kể từ khi vượt biên chạy trốn bác và đảng cách nay mấy mươi năm. Ông Ngạn kể, có lần ông hỏi Lam Phương sao chưa về Việt Nam thì nhạc sĩ nói khi nào anh Ngạn về thì tôi về. Mặc dù cả hai đều nhớ quê hương tha thiết; mặc dù cả hai đều có số fan rất đông bên Việt Nam, cả fan cứng lẫn fan mềm; mặc dù các bầu show hứa có về thì mỗi ông đảm bảo bỏ túi không dưới 6 con số tính bằng USD; mặc dù cái Cục biểu diễn biểu diếc gì đó hứa miệng là sẽ tạo điều kiện thuận lợi để hai ông ra mắt công chúng Việt Nam bằng xương bằng thịt, sau bao nhiêu năm chỉ thấy qua Paris By Night (PBN). Nhưng hai ông vẫn nhất quyết lời bài Không của Nguyễn Ánh 9 ra song ca.

Nhà văn, MC Nguyễn Ngọc Ngạn, ảnh BBC

Rất nhiều người có số má dưới thời VNCH đã về. Phía chính trị có ông Kỳ, phía tôn giáo có ông Bụt, phía văn hóa nghệ thuật có Phạm Duy – Trần Văn Khê – Khánh Ly... vậy thì Lam Phương và ông Ngạn có về thêm cũng chẳng có gì to chuyện, ngoài việc tăng thêm tính chính danh cho chế độ cộng sản?

Thử tưởng tượng hai ông này về. Chương trình thật hoành tráng, sử dụng nguyên sân vận động Mỹ Đình hoặc Trung tâm hội nghị Quốc gia. Giá vé cao ngất ngưỡng vẫn cháy, vé chợ đen tìm không ra, ai cầm tấm vé trong tay là người có đẳng cấp, có quyền hát mặt lên coi thường những ai không có vé. Ngày có show của hai ông được xem là ngày hội của quốc gia, hai tháng chín cũng chả bằng. Đùng một cái, 10 tiếng đồng hồ trước giờ có show, địa điểm tổ chức thông báo không có điện. Quả bóng bươm bươm có ai chích một phát, làm hai ông què một đống.

Ông Ngạn nghĩ xa hơn bà Khánh Ly vì ông đã từng ở tù cộng sản, bà thì không. Một chế độ đã từng bán bãi để lấy vàng của người dân trốn chạy khỏi tay mình, chín phần chết một phần sống, thì có gì mà họ không dám làm. Một chế độ đang lột của người dân từng đồng để họ được ra xứ người làm cu li, làm đồng nào gửi về đồng nấy để nuôi chế độ, thì có gì mà họ không dám làm. Các quan lớn đã nói rồi: nhà nước sai thì nhà nước xin lỗi dân, dân sai thì dân chịu trách nhiệm trước pháp luật. Các ông các bà khôn bỏ mẹ, toàn ăn người. Cai trị như các ông các bà thì chỉ từ huê đến lời thôi, chẳng bao giờ lỗ (đầu) cả. Đó mới chỉ là vài ví dụ nhẹ, có lấy trúc Trường Sơn làm bút, nước Biển Đông làm mực viết cũng không hết tội lỗi của các ông các bà.

Hơn bà Khánh Ly, ông Ngạn hiểu chỉ cần một người trong cái nhóm nhỏ đang thực sự cầm quyền tại Việt Nam không ưa ông, dù trong nhà họ cũng có các DVD của ông, họ chỉ cần một cú điện thoại mà không tờ báo nào dám nói là ai, thì cái tiếng tăm mà ông gây dựng từ mấy chục năm nay sẽ “gửi gió cho mây ngàn bay”. Hơn bà Khánh Ly, ông Ngạn hiểu cái thái độ – bọn tao làm đó, bọn mày làm gì tao, luật pháp là tao – của chế độ này. Và bây giờ ông Ngạn, cũng là người miền Bắc có ní nuận, đang tìm cách chơi lại. Quân tử phục hận 10 kiếp vẫn chưa muộn. Thay vì về Việt Nam làm show, ông Ngạn cho tổ chức một show loại khủng ở thủ đô xứ Xiêm La vào tháng 10 này. Chuyên viên PR của ông Ngạn và PBN đã cho khua chiêng gióng trống từ mấy tháng nay, gọi là show cuối cùng để ông Ngạn có đôi lời cảm ơn và bái bái với khán giả Việt Nam.

Mục đích của các chuyên viên PR này là làm cho bên Việt Nam dấy lên phong trào thi đua sang Bangkok để xem show ông Ngạn, người người cùng đi, nhà nhà cùng đi. PBN còn tổ chức chuyến đi bao trọn gói máy bay, vé vô cửa, chỗ ăn chỗ ngủ trong ba ngày. Người đi xem là người có đẳng cấp, tùy theo hạng Bạch kim, Hộet xoàn, Ngọc thạch, Super VIP, VIP, Cá kèo... Ai không đi xem là dân nhà quê, hai lúa; đánh đúng tâm lý sĩ diện của người Việt, nhất là người miền Bắc. Nếu lần này PBN cũng thành công giống như ở Singapore cách nay không lâu, ông Ngạn sẽ cho Hà Nội thấy sức thu hút của ông như thế nào. Thông điệp của ông quá rõ: ông không về, ông không muốn nói những gì bọn mày cho nói, ông không muốn tăng thêm tính chính danh

cho bọn mày. Nhưng ông sẽ cho chúng mày thấy ảnh hưởng của ông như thế nào, người dân trong nước sẽ đổ xô đến xem ông để quên đi những nỗi nhục nhằn họ phải cam chịu chứ không làm gì được dưới tay chúng mày. Chúng mày muốn làm gì thì làm thì ông cũng vậy đó, làm gì ông, có giỏi thì sang đây cắt điện đi.

Phe sợ Đảng ta sập tiệm, sẽ mất đô la và mất thói ăn trên ngồi trốc, không phải là không thấy cái thông điệp đó. “Nâng cao quan điểm” lên một chút, phe này nói rằng ông Ngạn thật láo, xưa nay chỉ có mình Bác mới được người dân yêu mến như vậy; bộ bây giờ ông Ngạn muốn cướp danh hiệu của bác hay sao? Nhưng vì ông Ngạn có “yếu tố nước ngoài” nên cũng hơi “phức tạp”. Biện pháp họ có thể làm là cấm những chuyến bay sang Bangkok vào tuần đó, cấm các công ty du lịch tổ chức các tour đi Bangkok dịp đó.

Ông Ngạn ơi, xin ông cẩn thận nhé. Người ta còn sang tận bên Đức bắt cóc Trịnh Xuân Thanh về thì xứ Xiêm La nhằm nhò gì, ví dụ của Vỹ Nhôm, Trương Duy Nhất vẫn còn sờ sờ đây thôi. Hy vọng PBN đã chuẩn bị cho kịch bản xấu nhất.

. Phạm Nhật Vượng

Nhân vụ bà Khánh Ly bị cắt điện mới nhớ đến ông tỷ phú số một Việt Nam. Trong lúc ông tìm cách đưa Việt Nam thành một cường quốc xe điện thì vụ Khánh Ly nổ ra. Ai cũng biết xe điện tới một lúc nào đó cũng phải sạc, mà muốn sạc thì phải có điện, dù ông Vượng hay ông Musk có ba đầu sáu tay cũng không hô biến phù phép được. Thời đại tin học có khác, cái tin cắt điện nhanh như... cắt lan tỏa khắp ba miền khiến cho hàng vạn ngàn người đã đặt cọc tiền để mua xe điện VinFast thi nhau đòi lại tiền. Họ nói rằng điện muốn cắt lúc nào thì cắt thì làm sao chúng tôi dám mua xe điện của ông. Rút cục con số mới nhất về những khách hàng vẫn nán lại đặt cọc chỉ còn rất bèo. Nhà tỷ phú đang âm thầm vò đầu bứt tai, cắn răng chịu đựng, vì biết rằng nếu công khai kêu ca sẽ nhận được một cái mũ, hoặc tệ hơn thế, sẽ nổi gót Trịnh Văn Quyết.

Cách đó nửa vòng trái đất, Elon Musk tạ ơn Chúa vì điện lực bên Mỹ không phải do một công ty độc quyền nắm giữ.

. Huỳnh Quang Đạt

Cái tên Huỳnh Quang Đạt không nổi đình đám bằng cái tên Nguyễn Ngọc Ngạn hoặc Phạm Nhật Vượng nhưng tại Việt Nam, nó đại diện cho giai cấp thấp cổ bé miệng, bán mặt cho đất, bán lưng cho trời, làm đồng nào xào đồng nấy, không đảng, không ô dù phe cánh sân sau. Theo báo chính thống, ông Đạt có “vợ bị bệnh nặng, mất khả năng lao động, không đi lại được, không còn tiền trả viện phí, nhiều lần muốn chết, chồng đã dùng dây chích điện để vợ mình bị điện giật chết rồi tự sát nhưng không thành”. Và cuối cùng, vẫn theo báo chính thống: Ngày 26/9, TAND TPHCM đã tuyên phạt Huỳnh Quang Đạt (SN 1966, ngụ tại quận 8) 7 năm tù về tội “Giết người”.

Trong lúc Việt Nam “chưa có bao giờ đẹp như hôm nay”; trong lúc “đất nước ta chưa bao giờ có được cơ đồ, tiềm lực, uy tín và vị thế như ngày nay”; trong lúc công an Việt Nam có tiếng phá án giỏi nhất thế giới, chỗ nào cũng có tai mắt, nhà có mấy cái gác, mấy cái sur gạch chéo công an cũng mò ra (dù đã mấy năm vẫn chưa tìm ra bản đồ Thủ Thiêm); nhưng có lẽ vì quá bận rộn với chuyện “quơ tay trúng má” nên công an đã quên người chồng tuyệt vọng bị dồn vào đường cùng, sống trong một xóm nghèo của “thành phố HCM quang vinh, biết mấy tự hào”.

Lúc người dân cần Đảng cắt điện nhất thì đánh thấy Đảng đâu.

Châu Quang

